

103095

var holdt generalprøve, og at det havde vist sig, at det hele kunne klappe i løbet af 1-2 minutter.

I begyndelsen af september 1945 foretog en kaptajn i hæren som militært sagkyndig en studierejse til Norge med lignende formål og gav ved hjemkomsten en indgående beskrivelse af den tekniske fremgangsmåde ved henrettelser. Da man i begyndelsen af oktober holdt det første møde hos rigspolitichefen om fremgangsmåden, var der da også enighed om at lægge de norske erfaringer til grund.

Endelig fik man mulighed for at få en øjenvidneskildring af den første norske henrettelse, da politidirektør ~~Hage Seidenfaden~~ var blevet indbudt til at ~~overvære eksekutionen af Quisling på Akershus i Oslo den 24. 10. 1945. I en beretning¹⁶⁰ fra 10. 10. 1945 til justitsministeren og rigspolitichefen skildrer Seidenfaden udførelsen af rejsen, den foregik med militær styrke fra København.~~

Det dårlige vejr, der kom til at danne et dystert akkompagnement til Quislings henrettelse, forhindrede landing i Oslo. Seidenfaden nåede derfor først frem kl. 2 om natten, men nordmændene havde heldigvis vist den konduite at udsætte eksekutionen, der oprindeligt havde været fastsat til kl. 0.05, indtil Seidenfaden nåede frem, således at rejsen ikke blev forgæves. Om selve henrettelsen, der var omgærdet af stor hemmelighedsfuldhed, og som derfor senere gav anledning til uholdbare rygtedannelser,¹⁶¹ berettes kort, at Quisling førtes til eksekutionsstedet ledsaget af fire betjente, og at han, da han steg ud af bilen, vaklede noget, men i øvrigt var rolig. Eksekutionspelotonen bestod af 10 mand. På grund af vejret - det var meget mørkt og stormende og regnede uafbrudt - kunne Seidenfaden ikke høre om Quisling sagde noget. Han fik imidlertid oplyst, at Quisling havde udtalt, at han var uskyldig og sendte en hilsen til sin kone. I øvrigt udtalte ingen et ord. Da skuddene var faldet, sank Quisling straks sammen, åbenlyst død, men eksekutionspelotonens kommandør trådte dog hen og skød ham med sin pistol gennem tindingen. Om den tekniske side af sagen bemærkede Seidenfaden, at 8 kugler var gået gennem hjertet, ligesom han konstaterede, at eksekutionen ikke medførte blodafpletning på plankerne bag eksekutionspælen. Siden fik Seidenfaden om den praktiske fremgangsmåde ved henrettelser oplyst, at politiet hentede delinkventen i fængslet, bagbandt ham og førte ham til eksekutionsstedet, hvor de samme politifolk bandt ham til stole. Efter henrettelsen skulle efter reglerne et privat engageret begravelsesfirma hente liget og lægge det i kisten, men i Quislings tilfælde havde nogle politifolk selv ønsket at binde ham før henrettelsen og bagefter fjerne liget og lægge det i kisten samt køre det til krematoriet, hvilket var sket umiddelbart efter eksekutionen. Seidenfaden oplyste endvidere, at Quislings pårørende, efter at de var meddelt afslag på benådningssøgning, ikke havde fået adgang til at tale med ham.

Den syn til henrettelsesformen havde det i Danmark, uden nærmere diskussion om dette spørgsmål, fra begyndelsen stået klart, at der måtte blive